

ĐẠI SỨ QUÁN HỢP CHỨNG QUỐC HOA KỲ

Phòng Thông tin - Văn hóa
Trung tâm Thông tin - Tư liệu

Tầng 3, Rose Garden Tower, 6 Ngã Khúc, Hạ Nội
Số điện thoại: 84-4-831-4580 – Fax: 84-4-831-4601 – Email: irchano@pd.state.gov

TỪ CHÂN CHỪ ĐẾN CƯƠNG QUYẾT: CHÍNH SÁCH ĐỐI NGOẠI MỸ SAU SỰ KIỆN 11/9

**Đại sứ Richard N. Haass, Trưởng Ban Hoạch định Chính sách
Phát biểu tại Hội đồng Đối ngoại Chicago
Chicago, Illinois
Ngày 26/6/2002**

Xin cảm ơn Verne về sự đón chào nồng nhiệt đó. Tôi rất vui được trở lại Thành phố của Những Đôi vai Lớn (the City of Big Shoulders). Theo Carl Sandburg, Chicago là "nhịp đập và trái tim" của nhân dân Mỹ.

Trong suốt 80 năm qua, Hội đồng Đối ngoại Chicago đã bắt mạch và kiểm tra nhịp tim đập của vùng Trung Tây Mỹ. Trải qua thời kỳ chủ nghĩa biệt lập, chiến tranh thế giới, Chiến Tranh Lạnh và nay là toàn cầu hóa, các bạn đã mang những ý tưởng trên khắp thế giới đến với Chicago và đem những ý tưởng của Chicago đến với thế giới. Tại thời điểm của hiểm nguy, cơ hội và đặc biệt của đổi thay này, thật là vinh hạnh lớn được tham dự cuộc đối thoại của các bạn.

Do đó, trên tinh thần của Bà William Gold Hubbard và William B. Hale là những người sáng lập ra Hội đồng Chicago trong một thời kỳ đổi thay lịch sử khác trên thế giới, tôi sẽ cố gắng tránh "sự ngu dốt và những đề nghị nửa vời" khi phát biểu suy nghĩ của tôi về chính sách đối ngoại Mỹ sau sự kiện 11/9.

Viên cảnh sát trưởng chân chừ

Năm 1997, tôi viết quyển sách nhan đề "Viên cảnh sát trưởng chân chừ" bàn về khó khăn trong việc dung hòa vai trò thế giới tích cực của Mỹ cần thiết để bảo vệ lợi ích của chúng ta và thúc đẩy sự thịnh vượng với sự chân chừ rất rõ trong việc can dự vào tình hình bên ngoài biên giới của chúng ta. Trong phần phân tích thế giới sau Chiến Tranh Lạnh, tôi cho rằng chúng ta vẫn sống với nhiều "bài học" ở Việt Nam, Xômaia và Bôtxnia. Sau khi chấm dứt mối đe dọa từ Liên Xô, chúng ta thiếu một chiến lược thuyết phục và rõ ràng làm cơ sở cho sự can dự của nước Mỹ trên thế giới. Chúng ta đã đọc những cuốn sách hay với những nhan đề nghe rất náo nê như "Tình trạng vô chính phủ sắp tới" và "Cuộc đụng độ giữa các nền văn minh".

Sự dính líu của Mỹ với thế giới rất thất thường. Ai cũng đoán biết được là chúng ta hành động dựa trên việc công chúng Mỹ không muốn vấy bẩn tay mình trên thế giới. Chúng ta nói là sẽ không chấp nhận thương vong, do đó chúng ta né tránh những cam kết có thể gây ra thương vong. Chúng ta nói là sẽ không ủng hộ viện trợ nước ngoài, do đó chúng ta né tránh bất kỳ nỗ lực có ý nghĩa nào trong việc đẩy mạnh viện trợ.

Bản điều tra năm 1999 "Dư luận và Chính sách đối ngoại Mỹ" của Hội đồng Chicago năm 1999 cho thấy chỉ có sự ủng hộ dành cho "việc can dự vừa phải của một siêu cường rất hài lòng". Do đó ra đời khái niệm Viên cảnh sát trưởng "chần chừ".

Chính nước Mỹ không quay vào chủ nghĩa biệt lập đến mức bàng quan này đã thay đổi vào buổi sáng ngày 11/9. Nếu tôi xuất bản cuốn sách của tôi hôm nay, tôi sẽ mô tả Viên cảnh sát trưởng này hơi khác.

Viên cảnh sát trưởng thực tế

Trước hết, Mỹ là một Viên cảnh sát trưởng thực tế và hiểu rằng trong thế giới ngày nay, chúng ta vẫn cần một Viên cảnh sát trưởng, và chỉ có Mỹ mới có thể đóng vai trò đó.

Chúng ta cần một Viên cảnh sát trưởng vì thế giới bên ngoài biên giới chúng ta có rất nhiều nguy cơ đe dọa chúng ta. Không có "bàn tay vô hình" tốt đẹp nào trong quan hệ quốc tế có thể đảm bảo rằng quyết định và hành động của gần 200 quốc gia và dân số của họ sẽ tạo ra một môi trường quốc tế ổn định và nhân từ hay một môi trường mà chúng ta có thể rút khỏi và an toàn giữa hai đại dương.

Những vụ tấn công ngày 11/9 đã phủ nhận những suy nghĩ theo kiểu như thế của chúng ta. Các vụ tấn công này cho thấy "chủ nghĩa đại khủng bố" mà Tổng thống Bush đã gọi là "sự giao thoa đáng sợ giữa chủ nghĩa cấp tiến và công nghệ" đã nổi lên như là mối đe dọa chính đối với tính mạng và an ninh quốc gia của chúng ta.

Nhưng chủ nghĩa khủng bố không phải là nguy cơ duy nhất đến từ thế giới bên ngoài. Xã hội chúng ta cũng đang đối mặt với những mối đe dọa liên quốc gia khác như sự phổ biến hạt nhân, ma túy, các bệnh truyền nhiễm và khí nhà kính.

Những thách thức truyền thống quan trọng vẫn còn đó. Chúng ta chỉ cần mở báo ra là có thể ngày nào cũng đọc tin về xung đột ở Trung Đông, đối đầu giữa Ấn Độ và Pakistan, sự bế tắc về quân sự trên bán đảo Triều Tiên, và bạo lực giữa phe hữu và tả ở Columbia. Những vấn đề này đã có ngày 10/9, và nay chúng vẫn còn đó.

Chúng ta có những mối quan hệ và liên minh chặt chẽ trên thế giới, nhưng không có sự "phối hợp ăn ý" giữa các cường quốc có tư tưởng tương đồng với sự nhất trí, các thể chế và khả năng để đảm bảo sự hoạt động có trật tự của hệ thống quốc tế tương tự như những gì châu Âu có vào nửa đầu thế kỷ 19. Thay vào đó, châu Âu ngày nay đang bận rộn hoàn tất sự phát triển bên trong của mình, trong khi châu Á thiếu những quan điểm chung và những thể chế mạnh mẽ. Nam Mỹ và châu Phi chưa có những cường quốc có thể đóng vai trò toàn cầu. Tình hình tương tự như vậy ở Trung Đông, nơi vẫn chìm đắm trong xung đột.

Do đó Mỹ phải có trách nhiệm lãnh đạo. Dựa trên kinh nghiệm, sự vươn ra toàn cầu, sự đa dạng trong nước và quyền lực mới của mình, chúng ta có được một địa vị độc tôn trong trật tự quốc tế. Những quyết định chúng ta đưa ra hay không đưa ra, những hành động chúng ta làm hay không làm, và những lời chúng ta nói hay không nói đều có hệ lụy sâu rộng.

Viên cảnh sát trưởng thực tế không đề cao nhu cầu về sự lãnh đạo của Mỹ mà hiểu rõ và chấp nhận vai trò đó. Như Walter Brennan từng nói trong bộ phim truyền hình thập niên 60, "đây không phải là sự khoe khoang, mà là thực tế như vậy".

Viên cảnh sát trưởng chùng mực

Chủ nghĩa hiện thực không chưa đủ. Để lãnh đạo một cách hiệu quả, chúng ta cần có một cách tiếp cận chặt chẽ, hay thậm chí một học thuyết chủ đạo. Chúng ta cũng nên là một Viên cảnh sát trưởng chùng mực.

Từ khi chúng ta tham gia vào cuộc Chiến tranh Thế giới thứ 2 cho đến khi Liên Xô tan rã, Mỹ đã đề ra một loạt các ưu tiên rõ ràng trong quá trình hoạch định chính sách. Trước hết, chúng ta tập trung vào giành thắng lợi chiến tranh. Sau đó, khi liên minh thời chiến với Liên Xô tan rã, chúng ta chuyển trọng tâm sang duy trì nền hòa bình vũ trang thời Chiến Tranh Lạnh thông qua ngăn chặn mối đe dọa từ Liên Xô.

Nhưng khi Chiến Tranh Lạnh kết thúc, chúng ta mất đi cơ sở hành động. Ngăn chặn không còn là kim chỉ nam nữa.

Ngày nay chúng ta thấy rằng thời kỳ hậu Chiến Tranh Lạnh là một thập kỷ quá độ. Sự ưu việt của Mỹ là chưa từng có và vô địch. Nga suy thoái vì phải vật lộn vượt qua di sản của chính sách sai lầm của Cộng sản. Châu Âu củng cố và NATO mở rộng. Nhưng trong khi vẫn chưa có trọng tâm trong chính sách của Mỹ thì thời kỳ quá độ này trở thành thời kỳ của một bước tiến, một bước lùi. Chúng ta đã xây dựng Hiệp định Tự do Mậu dịch Bắc Mỹ và Tổ chức Thương mại Thế giới chỉ nhằm để đối phó với việc hết hiệu lực của quyền Đàm phán nhanh, khủng hoảng tài chính ở nhiều nơi trên thế giới và thất bại của hội nghị WTO năm 1999 ở Seattle. Dân chủ mở rộng hơn bao giờ hết nhưng ở nhiều nơi gốc rễ của nó vẫn chưa ăn sâu bám chắc và dễ bị tác động bởi sự thất vọng và phản kháng. Sự ủng hộ đối với dính líu và các chi phí kèm theo cũng giảm đi.

Nhưng có hai sự việc tạo cho chúng ta cơ sở mới của chính sách dính líu. Sự việc thứ nhất dĩ nhiên là việc chúng ta nhận thức được những mối đe dọa chống lại chúng ta sau sự kiện 11/9. Hãy gọi đó là cơ sở phòng thủ.

Nhưng điều quan trọng không kém là chúng ta phải hành động để nắm lấy thời cơ khi không có cuộc xung đột giữa các cường quốc. Ngày nay, Chiến Tranh Lạnh đã thực sự lùi xa. Bị chấm dứt và bị chôn vùi trong quá khứ. Chúng ta đang hợp tác chặt chẽ với những đối thủ cũ như Nga và thậm chí cả Trung Quốc, thay vì tham gia vào những cuộc xung đột vũ trang và lời qua tiếng lại với họ. Kết quả là chúng ta không thể chuyển những nỗ lực của chúng ta từ ngăn chặn và đối đầu sang tham khảo và hợp tác.

Chúng ta có thể thay đổi và thực tế là đang thay đổi từ chính sách cân bằng lực lượng phòng thủ sang tập hợp quyền lực để đối phó thách thức và chớp lấy thời cơ trong thế kỷ mới.

Cách tốt nhất để mô tả chính sách của chúng ta trong môi trường hợp tác mới là quá trình hội nhập, trong đó Mỹ cố gắng liên kết các nước, các tổ chức và các dân tộc trong những khuôn khổ để duy trì phù hợp với lợi ích và giá trị mà chúng ta chia sẻ với các đối tác của mình như pháp quyền, giới hạn quyền lực của nhà nước, tôn trọng phụ nữ, quyền sở hữu cá nhân, công lý, khoan dung tôn giáo và đó là thế giới mà những giá trị và lợi ích này được phổ biến càng rộng rãi càng tốt.

Nói tóm lại, hội nhập là việc tạo ra sự nhất trí, các thể chế và khả năng để rồi một ngày nào đó sẽ mang lại một thế giới ít hay không cần phụ thuộc vào các Viên cảnh sát trưởng.

Hội nhập phản ánh không chỉ kỳ vọng vào tương lai mà còn là thực trạng đang xảy ra của chính sách đối ngoại của chính quyền Bush. Chúng ta có thể thấy rõ sự chuyển biến trong quan hệ với nước Nga. Ngoại trưởng Colin Powell đã đưa ra cụm từ "thế giới hậu hậu Chiến Tranh Lạnh" trong bối cảnh quan hệ chúng ta với nước Nga được tăng cường.

Phản ứng của Tổng thống Putin đối với các cuộc tấn công vào nước Mỹ đã đẩy nhanh xu hướng hiện đang diễn ra tiến tới một mối quan hệ dựa trên những lợi ích chung chứ không phải là những mối đe dọa về tình trạng cùng bị huỷ diệt một cách chắc chắn. Chúng ta đang hợp tác trong một loạt vấn đề xuyên quốc gia và không còn là điều viển vông khi nói đến ngày Nga gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới.

Một thách thức lớn và cơ hội khác của thế giới hậu hậu Chiến Tranh Lạnh là sự hội nhập của Trung Quốc vào hệ thống quốc tế. Chúng ta càng phấn khởi khi Trung Quốc gia nhập WTO tháng 11 vừa qua và hợp tác trong cuộc chiến chống khủng bố. Nhưng đó mới chỉ là sự khởi đầu. Ngoại trưởng Powell đã nói trong diễn văn mới đây trước Hội Châu Á (Asia Society): "Mỹ muốn hợp tác với Trung Quốc để đưa ra quyết định và hành động phù hợp với một nước lãnh đạo toàn cầu. Chúng ta yêu cầu Trung Quốc hợp tác với chúng ta và đồng minh, bạn bè của chúng ta để tăng cường ổn định và phát triển trên toàn thế giới".

Hội nhập thể hiện qua các mối quan hệ cũng như qua các thể chế, và chúng ta đang giúp điều chỉnh những thể chế do thế kỷ vừa qua để lại nhằm đối phó với những thách thức của thế kỷ này. Ở châu Âu, NATO và Liên minh châu Âu đang nâng cao khả năng của mình và kết nạp thêm thành viên là những nền dân chủ mới ở châu Âu. Ví dụ trong NATO, Hội nghị Cấp cao gần đây ở Roma đã thiết lập Hội đồng Nga-NATO và vào mùa thu này Hội nghị cấp cao Praha sẽ mời những thành viên mới ở Trung và Đông Âu. Chúng ta và các đối tác cũng đang cải tổ những tổ chức như Tổ chức các nước châu Mỹ và Diễn đàn Khu vực ASEAN nhằm tạo ra một cấu trúc cho kỷ nguyên mới này và giúp duy trì việc phấn đấu trên cơ sở hợp tác vì những lợi ích toàn cầu chung.

Một trong những phương cách quan trọng để thúc đẩy hội nhập là thông qua thương mại. Tôi biết đây là một lĩnh vực rất quan trọng đối với khu vực Trung Tây nước Mỹ. Thịnh vượng của Illinois phụ thuộc vào thương mại vì đây là bang xuất khẩu lớn thứ năm về nông sản và lớn thứ sáu về hàng hóa nói

chung. Xuất khẩu đem lại hơn 360.000 công ăn việc làm. Thực tế, Illinois hàng năm xuất khẩu còn nhiều hơn Hungary hay Cộng hòa Séc.

Vai trò lãnh đạo của Mỹ là rất quan trọng trong việc khởi xướng Vòng đàm phán Phát triển Doha của Tổ chức Thương mại Thế giới tháng 11 vừa qua, và chúng ta đang nỗ lực để Quốc hội thông qua Quyền Thúc đẩy Thương mại để tận dụng những vòng đàm phán này. Chúng ta cũng đang mong đợi tháng 11 này sẽ cùng Braxin chủ trì vòng đàm phán tiếp theo về Hiệp định Tự do Mậu dịch châu Mỹ nhằm giúp tạo ra những liên kết bán cầu mới xung quanh vấn đề thương mại.

Viên cảnh sát trưởng nhiều tiềm năng

Thách thức và hy vọng phía trước rất phức tạp và mang quy mô toàn cầu. Chúng ta sẽ vượt qua một cách thành công chỉ khi có được sự hợp tác với các nước có cùng mục đích. Do đó, chúng ta cũng phải là một Viên cảnh sát trưởng đủ khả năng và khéo léo trong việc thiết lập liên minh.

Cuộc chiến chống khủng bố là ví dụ điển hình của một liên minh toàn cầu tập trung vào một mục tiêu chung. Các thành viên của NATO và Hiệp ước Rio đã lần đầu tiên viện dẫn những điều khoản phòng thủ chung trong các hiệp ước này. 16 trong số 19 thành viên NATO tham gia vào cuộc chiến ở Afghanistan. Mới đây máy bay AWACS của NATO thậm chí còn tuần tra không phận nước Mỹ và đó là sự trở trêu so với thời kỳ Chiến Tranh Lạnh khi mà lực lượng của Mỹ bảo vệ châu Âu.

Hợp tác không chỉ trong lĩnh vực quân sự. Chúng ta đang xây dựng những nguyên tắc và nghĩa vụ mới trong cuộc chiến chống khủng bố.

Với sự lãnh đạo của Mỹ, Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc đã nhất trí thông qua Nghị quyết 1373 yêu cầu tất cả các thành viên của Liên Hợp Quốc phải phong tỏa tài chính của bọn khủng bố, tăng cường an ninh biên giới, xử lý việc tuyển quân khủng bố, chia sẻ thông tin và từ chối cho bọn khủng bố trú ẩn. Các nước và các tổ chức như Tổ chức các nước châu Mỹ và Liên minh châu Âu đã phá vỡ các mạng lưới khủng bố, phong tỏa tài sản, tăng cường an ninh biên giới và phối hợp hỗ trợ cho những nước cần giúp đỡ trong chống khủng bố.

Sự tái thiết Afghanistan cũng không thể thành hiện thực nếu không có sự lãnh đạo và hợp tác đóng góp của Mỹ và các đối tác khác. Cùng với Nhật Bản và Ả-rập Xê-út, Mỹ và EU đã đi đầu trong nỗ lực huy động cam kết ban đầu là 4,5 tỷ đô-la cho công cuộc tái thiết ở đây.

Những nỗ lực của chúng ta ở Trung Đông là một ví dụ khác về tập hợp liên minh sẵn sàng và có thể hợp tác vì một mục đích chung. "Nhóm tứ hùng Madrid" Mỹ, Nga, EU và Liên Hợp Quốc đã xây dựng một chính sách ba phần gồm chấm dứt bạo lực, đáp ứng những nhu cầu kinh tế và nhân đạo của người Palestine và tái khởi động quá trình chính trị. Các nước Ả-rập đi đầu là Ả-rập Xê-út, Ai Cập và Giocđani đã thông qua kế hoạch hòa bình và kêu gọi chính quyền Palestine chấm dứt khủng bố và cải cách vì hòa bình. Thứ hai vừa rồi Tổng thống Bush đã kêu gọi EU, các nước Ả-rập, Ngân hàng Thế giới, Quỹ Tiền tệ Quốc tế và các nước khác tham gia vào nỗ lực "chọn hòa bình, hy vọng và ánh sáng" trong khu vực khủng hoảng đó.

Cuộc chiến chống khủng bố và việc tìm kiếm hòa bình ở Trung Đông là những ví dụ về mô hình dính líu của chúng ta với thế giới. Hãy gọi đó là mô hình "lực lượng vũ trang" mà trong đó chúng ta tập hợp "những liên minh của những người sẵn sàng" giải quyết vấn đề trước mắt. Trong quá trình xây dựng và lãnh đạo những liên minh như thế, chúng ta không nên mong đợi tất cả các nước có cùng chung cam kết đối với tất cả các liên minh. Những khác biệt về khả năng, vị trí địa lý, quan điểm chính sách đối ngoại và những vấn đề trong nước là lý do của điều này. Thay vào đó, chúng ta nên hy vọng các liên minh sẽ năng động và đạt được kết quả nhờ sự chia sẻ trách nhiệm.

Một số hoạt động đa phương sẽ được thực hiện trong các cơ chế chặt chẽ hơn như liên minh và các tổ chức quốc tế. Một trong những thách thức của chúng ta trong cuộc chiến chống khủng bố là sự quá độ từ mô hình "lực lượng vũ trang" giành thắng lợi trong cuộc chiến sang mô hình "lực lượng cảnh sát" sử dụng những thể chế hiện có để giành hòa bình. Chúng ta cần đảm bảo thiết lập và thể chế hóa những phương cách hoạt động mới trong cuộc chiến chống khủng bố bất tận.

Dù sử dụng mô hình nào đi nữa thì chúng ta cũng cần đến các biện pháp ngoại giao. Ví dụ trong chiến dịch toàn cầu chống khủng bố, quân sự luôn là phương diện rõ ràng nhất đối với thế giới bên ngoài. Tuy nhiên, về lâu dài công cụ quân sự chắc chắn sẽ không còn đóng góp quan trọng vào thành công của chúng ta nữa. Thay vào đó, sự kết hợp các biện pháp ngoại giao, kinh tế, tình báo, tài chính và thực thi luật pháp cùng với quân sự sẽ tạo ra sự khác biệt.

Sự kết hợp đó còn phải có sự viện trợ nước ngoài hiệu quả. Đó chính là ý tưởng đằng sau đề nghị của Tổng thống Bush về "một kế ước phát triển mới" nhằm gắn những đóng góp lớn hơn của các nước phát triển với trách nhiệm lớn hơn của các nước đang phát triển. Trong sáng kiến này, Mỹ sẽ tăng 50% viện trợ phát triển trong ba năm tới bằng cách lập ra Tài khoản Thách thức Thiên niên kỷ để tài trợ cho các sáng kiến nhằm giúp các nước đang phát triển cải tổ nền kinh tế và xã hội, qua đó nâng cao khả năng thu hút vốn đầu tư và đạt được mức sống cao hơn.

Tuy Viên cảnh sát trưởng nhiều tiềm năng là người xây dựng liên minh nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ luôn đồng ý với đối tác của chúng ta hay chấp nhận những chính sách mà chúng ta cho là sai lầm theo tinh thần đàm lao thì phải theo lao. Trong những trường hợp như thế, vấn đề không phải là chủ nghĩa đa phương hay đơn phương mà là những chi tiết cụ thể của biện pháp đa phương.

Ví dụ, tuy chúng ta rút khỏi Tòa án Tội phạm Quốc tế, nhưng chúng ta vẫn ủng hộ các tòa án quốc tế ở Ruanda và Nam Tư cũ. Trên thực tế, Mỹ luôn là nước đi đầu kêu gọi trách nhiệm đối với tội ác dưới vỏ bọc nội chiến và xung đột trong nước. Trong trường hợp Tòa án Tội phạm Quốc tế, đơn giản là chúng ta không đồng ý về cách thức đạt được mục tiêu này. Chúng ta sẽ không chấp nhận một thể chế độc lập có tôn chỉ cho phép có quyền truy tố tự do và không thể khiếu nại. Dầu vậy chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác với các đối tác để tìm ra một cách thức khác tốt hơn.

Tôi vừa mới đi công tác ở châu Âu về. Tôi đã hội đàm với các quan chức cao cấp của EU, Tây Ban Nha, Pháp và Anh, và đọc một bài phát biểu về quan hệ Mỹ-châu Âu. Ở Luân Đôn, Paris, hay Madrid, tôi đều nghe sự lo ngại rằng tuy Mỹ có thể tham khảo ý kiến với các đồng minh nhưng chúng ta không coi

trọng những quan điểm khác nhau của họ. Tôi đã nghe đến sự lo sợ thật sự rằng Mỹ chỉ tìm kiếm kẻ ủng hộ chứ không phải là đồng minh.

Đây sẽ là cách giải quyết gây ông đập lưng ông đối với lợi ích của chính sách đối ngoại của Mỹ. Bởi vì chúng ta không giữ độc quyền về trí khôn hay độc quyền về quyền lực.

Điều này cũng mâu thuẫn với chính sách đối ngoại của Tổng thống Bush. Mỹ là một nước lãnh đạo mạnh mẽ, nhưng chúng ta cũng lắng nghe đồng minh và đối tác, và nếu có lý, chúng ta sẽ thoả hiệp. Ví dụ, Tổng thống Putin cố gắng đưa nhu cầu giảm vũ khí Nga-Mỹ vào một hiệp ước, và ngày nay chúng ta có Hiệp ước Matxcơva. Chính sách của chúng ta với Bắc Triều Tiên bị chi phối mạnh mẽ bởi các đồng minh Hàn Quốc và Nhật Bản.

Ở khu vực Bancăng, chúng ta theo đuổi chính sách "cùng vào, cùng ra" để giải quyết những lo ngại của châu Âu cũng như những nhận thức ngày càng cao về lợi ích của Mỹ. Chúng ta hậu thuẫn sự can dự của EU và NATO ở Macedonia, kể cả khả năng quá độ về việc phụ trách an ninh của EU ở đó. Và ở Nam Tư hoang tàn, chúng ta ủng hộ nỗ lực của EU nhằm trung gian một thoả hiệp duy trì liên bang giữa Secbia và Montenegro.

Nguyên tắc cơ bản là chúng ta chẳng có thể làm gì tốt nếu không hợp tác với các đối tác. Và Viên cảnh sát trưởng nhiều tiềm năng biết rõ điều đó.

Hướng tới một Viên cảnh sát trưởng cương quyết

Trong suốt 18 tháng qua và đặc biệt trong 9 tháng kể từ 11/9, chúng ta đã rũ bỏ hình ảnh Viên cảnh sát trưởng chần chừ. Như chúng ta thường nói trong chính phủ, những ngày đó đã bị các sự kiện dồn dập chi phối. Thay vào đó, chúng ta đã đề ra một chính sách đối ngoại đủ tính thực tế để thể hiện rằng chúng ta cần dính líu, đủ hợp lý để biết rằng chúng ta nên dính líu, và đủ khả năng để biết nên chọn ai là đối tác.

Tuy nhiên chúng ta không thể dừng lại ở đó. Để thành công lâu dài, chúng ta cần trở thành một vị cảnh sát trưởng cương quyết, tự tin, sáng suốt và đủ sức mạnh để can dự quốc tế lâu dài.

Vì tỏ ra mệt mỏi không phải là một sự lựa chọn. Sau 11/9, chúng ta biết rằng nếu chúng ta không can dự với thế giới, thế giới vẫn sẽ can dự với chúng ta và có thể theo cách mà chúng ta không thích. Chính sách đối ngoại không còn là "đối ngoại" nữa.

Nhưng các chính phủ thì không thể không cương quyết. Các quốc gia phải cương quyết. Một bộ máy lãnh đạo đầy quyết tâm là quan trọng, nhưng phải gắn kết với sự tham dự của nhân dân. Nhân dân Mỹ phải là những đối tác của chính phủ Mỹ nếu chúng ta trở thành một Viên cảnh sát trưởng cương quyết. Phải có một khế ước giữa chính phủ và xã hội dựa trên nền tảng nhân dân có nhận thức, có giáo dục và có trách nhiệm tham gia.

Lịch sử dạy cho chúng ta rằng cánh cửa cơ hội ngày nay sẽ đóng lại rất nhanh nếu chúng ta không duy trì sự nhận thức rộng rãi và ủng hộ cho sự dính líu quốc tế. Phát biểu tại thời điểm cao trào của Chiến

Tranh Lạnh, Chủ tịch Hội đồng Chicago Melvin Broby đã cảnh báo về yêu cầu thường trực phải có "nhiều hơn chứ không phải ít hơn giáo dục, tự do tranh luận và gạn đục khơi trong dòng chảy sáng kiến và tư tưởng mới, nhưng điều tất yếu trong một thế giới đang thay đổi nhanh chóng như vậy". Những lời ông nói hôm nay vẫn rất đúng đắn.

Xin cảm ơn.